

ЖЫЦЦЁВАЕ

Марына СЛІЖ

Апошнім часам усё часцей і часцей прыходзяць успаміны дзяцінства. Муж смяецца: кажа — старасць. А па мне дык проста настальгія. Па родных мясцінах, вёсцы, якую калісьці прамяняла на горад. Ну і, напэўна, па часе, які ўжо больш ніколі не вернецца.

Некалькі дзён таму ў яго зноў акнуў вясёлы дзіцячы гоман у гарадскім парку. Зграбаючы рукавічкамі з лавак скупы снег, дзеці спрабавалі зляпіць снегавіка. «Дзе вы, снежныя зімы нашага дзяцінства?» — спыталася сама ў сябе. І ўсю дарогу дадому ўспамінала рэчку ля нашай вёскі, лыжныя трасы ўздоўж калгасных палеткаў, каток.

Канешне ж, спецыяльна яго ніхто не заліваў. Рабіла гэта сама прырода. Як толькі прыходзілі маразы, у імгнен-

НАСТАЛЬГІЯ

не вока замярзаў калгасны стаў, што ў цэнтры вёскі. Расчысціўшы пляцоўку, дзяўчаты каталіся там на каньках, коўзаліся на санках, а хлопцы гулялі ў хакей. Адно было небяспечна: дзялілі мы гэтае месца з рыбакамі, якія, перш чым закінучь вуду, рабілі ў лёдзе лункі. Матулі і бабулі, выпускаючы з дому пагуляць, штодня ўкладвалі ў галовы адно і тое ж: на стаў не хадзіць, пра Бярэзіну нават не думаць. Але цягнула нас туды бы магнітам. Гойсалі і ля ракі. Адкуль мая сяброўка прыбегла неяк у адным боце. Другі, трапіўшы нагой у палонку, утапіла. Што такое зіма, ведаў і мой старэйшы сын. І не раз паўтараў маміны дзіцячыя подзвігі.

Перабіраючы неяк у кніжнай шафе старыя сшыткі, знайшла яго школьнае сачыненне. За восьмы клас, пра зіму. Выкінуць, канешне ж, не змагла. І той, хто мае дзяцей, мяне зразумее. «Зімою, асабліва ў выхадныя дні, на горцы ў парку збіралася столькі дзяцей, што, каб з ветрыкам пракаціцца па ледзяным схіле, трэба было займаць чаргу, — піша ён. — Каталіся на нагах, каленях, санках. Калі апошніх не было, у ход ішлі пакеты, пластыкавыя бутэлькі і нават невялічкія дыванкі, якія мамы клалі пад дзвярамі ў кватэру. У час такіх гульняў штаны і рукавіцы прамакалі наскрозь. Пасля яны падмяралі. І калі вечарам вярталіся дадому, адзенне нашы бацькі не клалі, а ставілі ў ван-

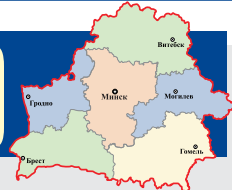
ну, каб адтала, бо павесіць яго сушыцца было немагчыма.

Памятаю, былі ў нас дома прыгожыя дэкаратыўныя санкі. На іх малодшага брата вазілі ў садок. За два выхадныя дні мы з сябрам Сашкам умудрыліся ператварыць іх у разбітае карыта. Мама, убачыўшы тое, што засталося, толькі бездапаможна развяла рукамі. Пасля сцягнула з мяне куртку, вытрасла з ботаў у ядро снег і загадала ісці на кухню піць чай з мёдам. Магчыма, мне б у той дзень уляцела. Ды выручыў тага. Скажаў, што вытворчасць наша цяпер нічога не вартая. А праз некалькі дзён змайстраваў для мяне спецыяльныя санкі на шырокіх, вялікіх палазах. Былі яны драўляныя, з тоўстых габляваных дошак, і што самае галоўнае — моцныя. Садзіліся на іх па пяць чалавек, каталіся з самых высокіх гор, і ў той час я быў самым «важным» чалавекам.

Прызнацца — ледзь не заплакала. І каторы раз пашкадавала, што, разрываючыся паміж работай, садком, школай, кухняй, не заўсёды мела час, каб пасядзець, пагаварыць са сваімі дзецьмі, пакацацца разам з той жа горкі.

Вашы яшчэ школьнікі? Тады кідайце ўсё і выпраўляйцеся разам з імі ў бібліятэку, басейн, парк, цырк, катаяцца, калі зіма паспрыяе, з гор на санках і каленях! А я сваіх, ужо дарослых, паспрабую вывесці хаця б на пешую прагулку. Каб проста пабыць разам.

СУСЕДЗІ

Ваенны фэст

Трэці міжнародны ваенна-гістарычны фестываль прайшоў на тэрыторыі гісторыка-мемарыяльнага музея «Сядзіба Нямцэвічаў» у вёсцы Скокі Брэсцкага раёна. Фэст быў прысвечаны баявым дзеянням на Усходнім фронце ў 1914—1918 гадах і стагоддзю пачатку Першай сусветнай вайны.

«Зорка» запарка

У Віцебскім запарку сярод мноства відаў жывёлін «прапісаліся» тры дзікія камерунскія казы і тры хатнія. Тутэйшыя супрацоўнікі ўпэўнены: менавіта гэтыя пастаяльцы стануць налета галоўнай адметнасцю, паколькі яны — талісман 2015-га.

Ёлкі для перасяленцаў

Дабрачынныя навагоднія прадстаўленні для 400 дзяцей — перасяленцаў з Данецкай і Луганскай абласцей, якія цяпер пасяліліся на Гомельшчыне, пройдуць у абласным цэнтры. Ініцыятарамі акцыі сталі Гомельская епархія і абласное аддзяленне Чырвонага Крыжа.

Святочная каланча

У Гродне апошнім часам адметнасцей пабольшала. Адною з іх стала пажарная каланча, якую ўпрыгожылі навагодняй ілюмінацыяй супрацоўнікі абласнога ўпраўлення МНС.

Пара наваселляў

Напярэдадні Новага года ў Магілёве адкрыецца дзіцячы дом сямейнага тыпу. Усяго ў вобласці 45 такіх устаноў. Дом, які рыхтуецца да наваселля, — другі ў абласным цэнтры і першы ў Кастрычніцкім раёне Магілёва.

Праезд падаражэў

Кошт праезду ў грамадскім транспарце Мінска павышаны да 4,5 тысяч. Талон у вадзіцеля цяпер каштуе 5 тыс. рублёў, праезд у аўтобусах экспрэс-маршрутаў — Вр6 тыс.

Падрыхтавана па матэрыялах БелТА

Чтобы помнили

МУЖЕСТВО ЗАБВЕНИЮ НЕ ПОДЛЕЖИТ

В Борисове в честь 25-летия вывода советских войск из Афганистана были вручены памятные медали семьям погибших воинов-интернационалистов. Ветераны афганской войны, их родственники, представители районной власти и общественных организаций вспомнили ратные будни, почтили память погибших минутой молчания.

Алёна ДРОЗДОВСКАЯ

— Советские солдаты и офицеры с честью исполнили свой долг в Афганистане, зачастую ценой собственной жизни. У солдат той войны особый склад характера — многие были готовы на самопожертвование ради спасения товарищей. Храбрость и верность воинскому долгу ваших сыновей навечно будут служить примером будущим воинам, — отметил председатель Борисовско-

го райисполкома Владимир Миранович.

В числе первых, кто уходил в Афганистан, были представители Борисовского гарнизона. Сегодня на Борисовщине живет 840 человек, которые в разные годы исполняли интернациональный долг. Из них 22 воина, чьи имена отпечатаны золотыми буквами на мемориальных плитах.

Все воины-интернационалисты поддерживают друг друга. При необходимости

помогают семьям боевых товарищей. По словам председателя Борисовской районной организации «Ветераны войны в Афганистане» Василия Баранника, изучались и обследовались материально-бытовые условия воинов-интернационалистов, оказывалась различная помощь семьям, чьи родные погибли в Афганистане.

— Война — дело мужчин, но все тревоги и волнения за их судьбы достаются женщинам — матерям и женам.

Время не лечит, лишь притупляет боль потерь. Смерть разлучила близких людей, но для любящих материнских сердец их сыновья остаются вечно живыми, — отметил Василий Баранник.

— Такие встречи ветеранов войны в Афганистане очень важны как для них самих, так и для нашего общества, — считает председатель Минской областной организации ветеранов войны в Афганистане Павел Кресс. — Это не просто вручение медалей. Это возможность в очередной раз отдать дань уважения семьям погибших, тем, кто не дождался своих сыновей, мужей с той страшной войны.

Участники встречи

Фото автора

Брестчына

Віцебшчына

Гомельшчына

Гродзеншчына

Магілёўшчына

Мінск